

Overweging viering 18 april 2021 - Derde Zondag van Pasen Dominicuskerk Utrecht

lezingen: Ps. 118; Lucas 24,35-48

Mensen van God,

De Schriftlezing van vandaag lijkt op het eerste gezicht vooral verwarrend.
Er gebeurt zoveel, Jezus zegt en doet zoveel,
zodat het moeilijk is om er een hoofdlijn in te vinden.

En dan speelt dit ook nog:

Vorige week stonden we al met de apostel Thomas stil
bij de wonden in Jezus' lichaam, de sporen van zijn lijden.
We keren vandaag in meerdere opzichten terug in de tijd,
naar een moment op of vlak na Pasen.

In de Goede Week en met Pasen overkwam de leerlingen zoveel
dat je je goed kunt voorstellen hoezeer ze in alle staten waren:
ontzetting over Jezus' dood, verdriet over het gemis van hun leider,
verwarring over berichten, dat Hij toch weer zou leven...
We kunnen ons hun gemengde en verwarde gevoelens des te beter invoelen
nu we zelf in een lange periode van onzekerheid
en soms zeer tegengesteld nieuws leven.
We verlangen zo naar uitzicht en toekomst,
en ondanks alle informatie missen we vaak het echte inzicht
in wat er gebeurt en hoe het verder zou kunnen gaan.
Gaan we nu vooruit of moeten we stappen terugzetten?!
Het maakt de lezing van vandaag herkenbaar hier en nu.

Misschien is dat wel de kern van het evangelie dat we zojuist lazen,
dat Jezus in al zijn menselijkheid komt bij gewone mensen
die er lelijk doorheen zitten, van wie het leven op de kop staat.
Heel nadrukkelijk noemt Jezus zijn wonden,
heel nadrukkelijk vraagt hij om voedsel en eet hij
om te laten zien dat Hij lijfelijk aanwezig is.

In deze periode van crisis wordt duidelijk dat ons leven
niet alleen een kwestie is van zekerheden, vaste activiteiten en doelen.
Zeker in ons deel van de wereld zou er een besef kunnen groeien
dat het leven vol onzekerheid is,
en dat dit in vele delen van de wereld al veel langer een gegeven is.
We ervaren terecht een verlies aan controle en grip.
want ook onze wereld is niet zo maakbaar als we wel wilden en droomden.
Het leven is je gegeven, ook al doe je zelf je best
om er een goed leven van te maken,
maar zaken als afkomst, plaats, sociale klasse en gezondheid
heb je niet of maar deels aan jezelf te danken.

In deze ontreddering begrijp je misschien beter
dat je redding nodig hebt: bevrijding van illusies,
bevrijding vooral van het idee dat het allemaal van jou afhangt
of je slaagt in het leven of niet.
De klaagzangen over eenzaamheid, gebrek aan contact

en het missen van aanrakingen raken een kern van ons bestaan:
we zijn aan elkaar gegeven zijn, we kunnen niet zonder anderen.
Maar als wij van elkaar zijn, als we aan elkaar zijn toevertrouwd,
is dat ook een troost en een teken van hoop.

Midden in het menselijk bestaan
belichaamt Jezus hoop en vreugde,
inzicht in hoe God ons bedoelt heeft,
uitzicht op toekomst in Gods koninkrijk
waarin een andere wereld vorm kan krijgen,
een toekomst waartoe Hij ons uitnodigt.

Hoe kunnen we dit goed begrijpen?
Volgens mij speelt het ons parten
dat we Jezus na zijn opstanding
vooral zien als een verheerlijkte mens,
als de Christus, opgewekt uit de dood door God,
waarlijk Zoon van God.
Misschien wil de evangelist Lucas benadrukken dat de glorie van Jezus,
zijn goddelijkheid als het ware zichtbaar wordt in zijn menselijkheid,
met littekens en al.
Tegelijk wijst Lucas ook terug naar het begin van zijn evangelie,
waar al gezegd en gezongen werd dat er een licht zal opgaan
voor alle volken.
Jezus doorbrak in zijn leven en doorbreekt in zijn opstanding
grenzen van menselijk denken.
Hij nodigt ons uit te leven als opgestane mensen,
mensen die voorleven hoe en dat er wegen ten leven zijn.

Maar wat als mooie woorden je niet helpen,
als je eigenlijk niets verwacht dat je echt raakt?
Met Pasen opende het Huis van Dominicus de website *Ruimte van hoop*,
een plek in de digitale wereld
waar mensen hun ervaringen en beleving
van burn-out en ontregeling met elkaar delen.
Laten we ons aan elkaar niet mooier voordoen dan we zijn:
ook wij zijn mensen die heel wat dichterbij zulke ervaringen staan
dan we ons eerder konden voorstellen.
Mensen zijn kostbaar en kwetsbaar,
er is maar een dunne lijn tussen gezond zijn
en langzaam of plotseling instorten.
Burn-out en tijdelijke uitschakeling los je niet eventjes op,
maar op zijn minst lopen we niet voorbij
aan wat voor zoveel mensen werkelijkheid is.

Laten we bidden dat we ieder op haar of zijn manier
iets mag ervaren van ruimte waarin hoop kan opbloeien,
dat wij voor een ander een teken daarvan mogen zijn.
Laten we niet proberen terug te gaan naar zoals het was,
maar leven zoals we hier en nu zijn.
Laten we vooral oog hebben voor de ander
die haar en zijn verdriet en zorgen liever niet uitspreekt,
om in die ander onszelf weerspiegeld te zien,

en zo meer mens te worden,
om los te laten en met open handen
onze en Gods toekomst in te gaan.
Dat het zó mag zijn!

Otto Vervaart, lekenDominicaan